

Иван Вазов

ДЪХЪТ НА ПРОЛЕТТА

Сладкий дъх на пролетта
до нас иде вече,
призракът на младостта
трепти отдалече...

Йоше клоните стърчат
без цвят и без шума
и дъбравите мълчат
без песен, без дума.

Планините в зимен сняг
венчани са всички,
равнината е без знак,
въздухът без птички.

Но духът на пролетта
невидим се носи
и надеждата света
трепка ни с крило си.

Ах, усещам я и аз
пролетта прекрасна,
чувам и аз нейний глас,
макар и да гасна,

макар че веч на света
без радост се скитам,
с зимите, не с пролетта
години си считам;

макар че цветята мен
нищо ми не вричат
и декември с май засмен
в нищо не отличат.

Скоро ще се разшумят
долини, горички
и цветя ще се явят
ведно с лястовички.

Ведро небе ще синей

над златното слънце,
под земя ще се засмей
и малкото зрънце.

Ах, усещам пролетта.
пролетта омайна,
под таз тиха дремота
и хармония тайна,

под тоз топъл дъх свещен,
що света опива,
по туй сърце, дете в мен
туй силно се свива!...

Пловдив, 1881

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Надежда Владимирова, Мартин Митов, Словото; Емигиол Османова,
Пловдивски университет, септември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5151>]